

Sikke et vredesudbrud!

En duplik

af Jakob Janussen

Overskriften til min duplik – for at blive ved de juridiske begreber, som blev introduceret i Philip Lauritzens replik i „Grønland“ nr. 6 1975 – var min umiddelbare reaktion, da jeg læste Philip Lauritzens replik. Selv efter at jeg har haft tid til at fordøje replikkens indhold, er jeg fortsat tilbøjelig til at mene, at jeg må have ramt Philip Lauritzen på et for ham ganske ømfindtligt punkt, siden tonen i hans replik er så skarp, og siden han har draget så vidtgående konklusioner af min eksemplificering af et mere generelt forhold, som er beskrevet i mit første indlæg.

Philip Lauritzen har da fuldstændig ret i, at han under diskussionen i Det grønlandske Selskab argumenterede mod min påstand; men når han undrer sig såre over, at jeg har gentaget påstanden i min artikel, er grunden simpelt hen den, at jeg ikke fandt hans argumentation under diskussionen hin aften overbevisende. Philip Lauritzen har aldrig – hverken under diskussionen den pågældende aften i Det grønlandske Selskab eller i sin replik i „Grønland“ – benæg-

tet, at der eksisterer „specielle relationer“ imellem ham og Moses Olsen.

Jeg har aldrig sagt eller skrevet, at Information har fortiet Moses Olsens sjuskede forsøg på opstilling til folketinget; men det, som jeg i mit discussionsindlæg og den efterfølgende artikel ankede over, var, at Information, der er så glad for at citere, hvad andre mener, ikke med et eneste ord citerede hverken Sermitsiak eller A/G for de meget skarpe kommentarer, de havde til den famøse affære. Jeg mener, at det måtte – også for Informations læsere i Danmark, hvor Moses Olsen som bekendt nåede at blive ganske kendt i den tid, han sad i folketinget – være vigtigt at vide, hvorledes opinionen og dermed vælgerne reagerede på en fremtrædende politikers så fatale handling. Det var desto så meget vigtigere at ofre nogle ord om reaktionen, fordi der skulle være valg til landsrådet godt 3 måneder senere på året, og fordi en så eklatant bommert begået af en politiker ikke kunne undgå at virke ind i pågældendes fremtidsmuligheder – netop som poli-

tiker. Det viste sig da også, at Moses Olsen ved landsrådsvalget i april 1975 tabte til Jørgen Olsen med en bredere margin end i forhold til samme valg i 1971. — Jeg vil for så vidt være meget ked, hvis ovenstående af nogle skulle blive opfattet som et forsøg på at ribbe op i noget, der var pinligt nok i forvejen, og som et forsøg på en personlig efterfølgelse af en bestemt politiker. Der er desværre bare det at sige, at så længe det politiske liv i Grønland er så tæt knyttet til enkeltpersoner, så er vi nødt til at beskæftige os med enkeltpersoners muligheder som politikere. — I øvrigt har vi på grønlandsk et ordsprog, der — frit oversat til dansk — vil lyde noget i retning af, at den man elsker, tugter man. Jeg synes ikke, at Information har levet op til dette ordsprog i sit forhold til Moses Olsen.

Det var med vilje, at mit diskussions-

indlæg og den efterfølgende artikel var fyldt med en række konkrete eksempler. Philip Lauritzens forsøg på at drage så vidtgående konklusioner på grundlag af et eneste eksempel er så langt ude, at det må være klart for enhver, at det er fuldstændig absurd. At skrive, at jeg med det brugte eksempel i virkeligheden har skullet forsøgt at give udtryk for, at synspunkter, som fremføres af Thue Christiansen, Lars Emil Johansen, Jonathan Motzfeldt og Ódák Olsen, til syvende og sidst skulle være Moses Olsens, er ren og skær pjank og pjat. Man skulle næsten tro, at Philip Lauritzen har læst min artikel, som en vis herre læser bibelen.

Kære Philip, kom dog ned på jorden! Dér tjener du den af danske blade — også i Grønlands sammenhæng — mindst ringe avis, som har været min daglige læsning de sidste femten år, bedst.